

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-78(8)/16/AnŁ

Warszawa, 14 grudnia 2016 r.

DECYZJA DIH-1/103/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1604), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy CATERMED S.A. z siedzibą w Krakowie od decyzji Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Opolu nr 48/2016 z dnia 31 sierpnia 2016 r. (nr akt sprawy: ŻNG.8361.131.2016) w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 1 000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych 00/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii produktu zafałszowanego oferowanego w jadłospisie pod nazwą „ser topiony”, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 26 kwietnia do 4 maja 2016 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Opolu, zwanego dalej „Opolskim WIIH”, przeprowadzili kontrolę działalności przedsiębiorcy CATERMED S.A. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „stroną”, w zakresie prawidłowości świadczenia usług cateringowych w Kuchni Korfantów przy ul. Wyzwolenia 11 w Korfantowie.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca świadczył usługi cateringowe m.in. dla Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Opolu – zwanego dalej „szpitalem”.

Opolski WIIH ustalił, że jadłospisy dla pacjentów szpitala były uzgadniane ze szpitalem. Do akt kontroli załączony został jadłospis na 26 kwietnia 2016 r.

Opolski WIIH stwierdził, że 26 kwietnia 2016 r., w kontrolowanej placówce przygotowano i wydano dla szpitala 10 sztuk á 100 g (1000 g) „Produktu seropodobnego topionego kremowego Alpejskiego”, zamiast zadeklarowanego w ww. jadłospisie „sera topionego”, przewidzianego na podwieczorek w ramach diety cukrzycowej. Cena jednej porcji á 25 g na jedną osobę wynosiła 0,23 zł. Z oznakowania zamieszczonego przez producenta na

opakowaniu jednostkowym (fotografie w aktach sprawy) wynikało, że ww. produkt seropodobny zawierał w składzie: wodę, częściowo utwardzony tłuszcz roślinny w zmiennych proporcjach (rzepakowy, sojowy, kokosowy, słonecznikowy, palmowy), sery 21%, białka mleka, skrobię, mleko w proszku odtłuszczone, sole emulgujące (E331, E339, E450, E451, E452), serwatkę w proszku, aromat, substancje zagęszczające (karagen, mączkę chleba świętojańskiego), sól, barwnik karoteny.

Powyższe ustalenie, zdaniem Opolskiego WIIH, świadczyło o zafałszowaniu ww. jednej partii produktu seropodobnego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1604), zwanej dalej: „*ustawą o jakości handlowej*”. W związku z powyższym, na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), postawiono żądanie usunięcia stwierdzonej nieprawidłowości.

W czasie kontroli ustalono, że 26 kwietnia 2016 r. w magazynie kontrolowanego przedsiębiorcy znajdowało się 105 szt. á 100 g „Produktu seropodobnego topionego kremowego Alpejskiego” o łącznej wartości 94,50 zł, który został zakupiony 22 lutego 2016 r. w ilości 60 kg za kwotę 567,00 zł brutto (faktura VAT 2016/02/12/138).

Kontrolowany przedsiębiorca w drugim dniu kontroli przedłożył Opolskiemu WIIH „Wykaz surowców i alergenów w potrawach”, zwany także „informatorem”, który – zgodnie z deklaracją kontrolowanego – dostępny był także w każdym z oddziałów szpitalnych. Opolski WIIH stwierdził, że w ww. informatorze brak było podanego wykazu składników i substancji alergicznych „Produktu seropodobnego topionego kremowego Alpejskiego”.

Opolski WIIH ustalił, na podstawie oświadczenia kierownika Działu Żywnienia z 27 kwietnia 2016 r. oraz zapotrzebowania szpitala (zamówienia na posiłki) na dzień 26 kwietnia 2016 r., że ww. wydane dla szpitala produkty seropodobne przeznaczone były dla 34 pacjentów szpitala.

W oddzielnym oświadczeniu z 27 kwietnia 2016 r., kierownik Działu Żywnienia stwierdził, że w jadłospisach zostaną zmienione nazwy produktów na rzeczywiste, a następnie, 29 kwietnia 2016 r. oświadczył on, że w jadłospisie dla szpitala została dokonana korekta poprzez zastąpienie sera topionego produktem seropodobnym, zaś w informatorze z wykazami składników zostanie dopisany wyrób seropodobny.

Opolski WIIH zebrał ponadto wyjaśnienia od dietetyka klinicznego zatrudnionego przez kontrolowanego przedsiębiorcę. W oświadczeniu z 27 kwietnia 2016 r. dietetyk kliniczny stwierdził, że w przygotowanym dla szpitala jadłospisie, który został sporządzony z tygodniowym wyprzedzeniem, został zadeklarowany ser topiony. Dietetyk kliniczny oświadczył, że jest osobą odpowiedzialną za wydawanie nabiału z magazynu, i że na podwieczorek 26 kwietnia 2016 r. wydał on wyrób seropodobny w ilości 10 sztuk po 100 g dla 34 osób. Dietetyk kliniczny wyjaśnił, że w jadłospisie nastąpiła korekta na wyrób seropodobny.

Do akt załączono jadłospis okresowy szpitala na okres od 21 do 27 kwietnia 2016 r., który został przekazany Opolskiemu WIIH 28 kwietnia 2016 r. i który zawierał zmienioną

deklarację odnośnie podwieczorku diety cukrzycowej na 26 kwietnia 2016 r.: zamiast „ser topiony” zapisano „ser topiony (produkt seropodobny)”.

Przebieg kontroli udokumentowano w protokole kontroli z dnia 4 maja 2016 r., nr akt ŻNG.8361.131.2016, wraz z załącznikami, podpisanym bez uwag przez osobę upoważnioną do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy.

Pismem z 25 lipca 2016 r. Opolski WIIH poinformował przedsiębiorcę CATERMED S.A. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, tj. produktu seropodobnego topionego oznakowanego w jadłospisie nazwą „ser topiony”. Jednocześnie, na podstawie art. 40a ust. 5a ustawy o jakości handlowej, Opolski WIIH zażądał przekazania dokumentów związanych z ustaleniem obrotów i przychodu w 2015 r. Ponadto, strona została poinformowana o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w tym postępowaniu.

W piśmie z 12 sierpnia 2016 r., strona przekazała deklarację wysokości obrotów i przychodu za 2015 rok jedynie w części dotyczącej skontrolowanej placówki, tj. Kuchni Korfantów w Korfantomie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją 48/2016 z dnia 31 sierpnia 2016 r. (nr akt: ŻNG.8361.131.2016), Opolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy CATERMED S.A. z siedzibą w Krakowie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii ww. artykułu zafałszowanego.

Pismem z 7 września 2016 r. (nadanym 9 września 2016 r., tj. w terminie do wniesienia odwołania od ww. decyzji), strona zwróciła się do Opolskiego WIIH o „uchylenie kary finansowej” wyjaśniając, że podanie błędnych informacji w jadłospisie wynikało z braku wiedzy, że nie można stosować zwyczajowej nazwy „serek topiony” do produktu seropodobnego. Strona wskazała, że osobą odpowiedzialną za ww. niezgodność był dietetyk, który podczas kontroli Opolskiego WIIH pracował na okresie próbnym i nie posiadał doświadczenia i wiedzy w zakresie obowiązujących przepisów prawa.

Ponadto strona wskazała w ww. piśmie z 7 września 2016 r., że po zwróceniu uwagi na ten błąd, wszelkie informacje dla pacjentów zostały poprawione w trybie natychmiastowym. Strona podkreśliła, że informacja podana pacjentom nie miała wpływu na wybór przez nich produktów, ponieważ w szpitalu pacjent otrzymuje posiłek zgodny z wymaganiami diety zleconej przez lekarza prowadzącego. Następnie strona zwróciła uwagę, że z najwyższą starannością podchodzi do realizacji wymagań art. 44 ust. 1 lit. a i b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i

2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”.

Z uwagi na to, że z ww. pisma z 7 września 2016 r. wynikało, iż strona nie jest zadowolona z decyzji organu pierwszej instancji, a pismo to zostało złożone w terminie do wniesienia odwołania, pismo to należało rozpoznać w trybie odwoławczym. W związku z tym, Opolski WIIH przekazał przedmiotowe pismo strony – zwane dalej „odwołaniem” – do organu drugiej instancji, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”.

Po uzupełnieniu braków formalnych przez stronę, Prezes UOKiK pismem z 28 października 2016 r. poinformował ją, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z tych praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L UE 31 z 01.02.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 8 doprecyzowało zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia). Podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). Podmioty działające na rynku spożywczym w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności towarzyszących środkowi spożywczemu (art. 8 ust. 4 ww. rozporządzenia).

Rozporządzenie 1169/2011, jak wynika z jego art. 1 ust. 3, ma zastosowanie do podmiotów działających na rynku spożywczym na wszystkich etapach łańcucha żywnościowego, na których ich działania dotyczą przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Ma ono zastosowanie do wszelkich środków spożywczych przeznaczonych dla konsumenta finalnego, w tym do środków spożywczych dostarczanych przez zakłady żywienia zbiorowego i do środków spożywczych przeznaczonych do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego. Definicja „zakładu żywienia zbiorowego” została ustalona w art. 2 ust. 2 lit. d ww. rozporządzenia i pojęcie to oznacza wszelkie zakłady (...), takie jak restauracje, stołówki, szkoły, szpitale i przedsiębiorstwa świadczące usługi gastronomiczne, w których w ramach prowadzenia działalności gospodarczej przygotowuje się żywność gotową do spożycia przez konsumenta finalnego. „Konsumentem finalnym”, w myśl przepisów art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 w związku z art. 3 pkt 18 rozporządzenia 178/2002, jest ostateczny konsument środka spożywczego, który nie wykorzystuje żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Jak wskazuje art. 6 rozporządzenia 1169/2011, każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, nazwa środka spożywczego jest to nazwa przewidziana w przepisach (tj. w przepisach unijnych, a przy ich braku – w przepisach krajowych, stosownie do art. 2 ust. 2 lit. n). Wymagania jakościowe dla serów zostały określone w części III załącznika VII do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz. U. UE L 347 z 20.12.2013 s. 671 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1308/2013”, w szczególności w pkt 2, 5 i 6. Nazwa „ser” została zarezerwowana w tych przepisach wyłącznie dla przetworów mlecznych, uzyskanych wyłącznie z mleka, do których nie dodano żadnych substancji w celu zastąpienia jakichkolwiek naturalnych składników mleka.

Rozporządzenie 178/2002 w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu [...] zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe

wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą.

W myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia ww. kary pieniężnej (por. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej).

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli działalności przedsiębiorcy CATERMED S.A. z siedzibą w Krakowie, Opolski WIIH ustalił, że ww. podmiot w ramach diety cukrzycowej dla pacjentów szpitala na dzień 26 kwietnia 2016 r. przygotował do wprowadzenia do obrotu produkt seropodobny topiony zamiast sera topionego, co było niezgodne z deklaracją (jadłospisem) uzgodnioną z odbiorcą tej diety, tj. szpitalem, i naruszało przepisy zawarte w art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011. W związku z powyższym Opolski WIIH uznał, że ww. produkt był zafałszowany w rozumieniu definicji w art. 3 pkt 10 lit. b ustawy o jakości handlowej. Z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, organ pierwszej instancji wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 1 000 zł.

Prezes UOKiK stwierdził, że rozstrzygnięcie wydane przez organ pierwszej instancji znajdowało oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W odwołaniu strona nie zakwestionowała ustaleń faktycznych poczynionych przez organ w toku postępowania, niemniej wniosła o „uchylenie kary finansowej” z uwagi na to, że ww. niezgodność powstała w wyniku błędu pracownika strony.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wyjaśnia, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 4 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, że wprowadził do obrotu (niezależnie czy świadomie czy nieświadomie) produkt zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny i automatyczny, a przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu. Nie ma przy tym znaczenia przyczyna i powód dokonania zafałszowania. Ponadto Prezes UOKiK stwierdził, że strona była sprzedawcą przygotowywanych we własnym zakresie posiłków. Co istotne, produkt seropodobny topiony użyty przez stronę w celu podmiany sera topionego był oznakowany zarówno na opakowaniu, jak i w dokumentach sprzedaży, właściwą nazwą, która jednoznacznie wskazywała, że był to produkt seropodobny, a nie ser – czego dowodzi materiał dowodowy zgromadzony przez Opolskiego WIIH. Strona, zgodnie z cytowanymi wyżej regulacjami art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 i art. 8 ust. 1, 2, 4 rozporządzenia 1169/2011 (por. str. 5 niniejszej decyzji), była odpowiedzialna za zapewnienie zgodności przygotowywanych posiłków z przepisami prawa żywnościowego i nie mogła zmieniać informacji na temat żywności w sposób wprowadzający w błąd konsumenta finalnego. Na stronie spoczywała odpowiedzialność za przeszkolenie personelu z zakresu prawidłowego nazewnictwa środków spożywczych, tak aby nazwy ser topiony i wyrób seropodobny topiony nie były ze sobą mylone i aby zafałszowane produkty nie były podawane pacjentom szpitala. Należy podkreślić, że wbrew opinii strony, nazwa „serek topiony”, w świetle przepisów prawa zawartych w art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 2 lit. o rozporządzenia 1169/2011 i załącznika VII do rozporządzenia 1308/2013, nie jest nazwą zwyczajową produktu seropodobnego topionego i nie mogła być zastosowana do takiego produktu niemlecznego.

W tym kontekście wyjaśnienia strony, iż podmiana sera topionego nastąpiła w wyniku niewiedzy i nieumyślnego błędu pracownika, zatrudnionego w okresie próbnym na stanowisku dietetyka klinicznego, nie zasługują na uwzględnienie, a wręcz świadczą na niekorzyść strony.

Odnosząc się do stwierdzenia strony, że po zwróceniu uwagi na ten błąd, wszelkie informacje dla pacjentów zostały natychmiast poprawione, Prezes UOKiK wskazuje, że przedsiębiorca miał obowiązek doprowadzenia do zgodności z przepisami prawa w swoim zakładzie (tj. Kuchni Korfantów w Korfantowie), a ponadto, usunięcie nieprawidłowości nie zmieniało faktu popełnienia przez stronę czynu podlegającego sankcji ustalonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Usunięcie nieprawidłowości nie stanowi przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przewidzianej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

Prezes UOKiK zauważa ponadto, że „poprawiona” przez stronę w toku kontroli nazwa produktu seropodobnego topionego nadal nie była prawidłowa. Po zmianie, w podwieczorku diety cukrzycowej na 26 kwietnia 2016 r. zamiast „ser topiony” zapisano „ser topiony (produkt

seropodobny)”, co nadal było niezgodne z ww. przepisami dotyczącymi nazewnictwa środków spożywczych, tj. art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 2 lit. o rozporządzenia 1169/2011 i załączniku VII do rozporządzenia 1308/2013. Należy ponownie podkreślić, że nazwy „ser topiony” i „produkt seropodobny” nie są synonimami i nie mogą być używane zamiennie.

W odwołaniu strona podniosła, że informacja podana pacjentom nie miała wpływu na wybór przez nich produktów, ponieważ w szpitalu pacjent otrzymuje posiłek zgodny z wymaganiami diety zleconej przez lekarza prowadzącego. Prezes UOKiK podkreśla, że pacjenci są konsumentami finalnymi w rozumieniu przepisów prawa żywnościowego, tj. art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, i w związku z tym, tak jak wszyscy konsumenci finalni, są objęci ochroną przed oszustwami żywnościowymi wynikającą m.in. z art. 8 ust. 1, art. 16 rozporządzenia 178/2002, art. 7 w związku z art. 1 ust. 3 i art. 6 rozporządzenia 1169/2011 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej. Niewątpliwie postępowanie strony naruszało interesy pacjentów – konsumentów finalnych, ponieważ otrzymywali oni zafałszowany produkt, który był mniej wartościowym surogatem sera topionego. Prezes UOKiK jest przekonany, że pacjenci, którzy nie mają bezpośredniego wpływu na decyzję o zakupie żywności i spożywają żywność w szpitalu, podlegają takiej samej ochronie jak inni konsumenci, inny sposób rozumowania doprowadziłby do błędnego wniosku, iż konsument w okresie hospitalizacji traci przynależne mu prawa. Według wiedzy Prezesa UOKiK, brak jest w przepisach prawa jakiegokolwiek podstawy, która pozwalałaby przyjąć za stronę odwołującą się, że przedsiębiorca świadczący usługi cateringowe dla zakładów opieki zdrowotnej zwolniony jest z obowiązku zapewnienia właściwej jakości handlowej posiłków, w tym zgodnego z prawdą oznakowania (por. art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 oraz art. 1 ust. 3, art. 8 rozporządzenia 1169/2011).

Odnosząc się do zapewnień strony, że z najwyższą starannością realizuje ona wymagania art. 44 ust. 1 lit. a i b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011, tj. przepisów dotyczących przekazywania informacji na temat żywności oferowanej do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że zapewnienia te nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Należy zauważyć, że strona przekazała szpitalowi dokument zawierający wykazy składników posiłków przygotowywanych w ramach usługi cateringowej, jednakże wykaz ten nie zawierał informacji dotyczących faktycznie przekazanego „Produktu seropodobnego topionego kremowego Alpejskiego”, wykaz zawierał natomiast informację o składzie „sera topionego Gouda”.

Niewątpliwie zatem produkt wprowadzany do obrotu przez stronę, określony w jadalospisie jako ser topiony, a będący w rzeczywistości produktem seropodobnym topionym, stanowił produkt zafałszowany w rozumieniu przedmiotowego przepisu.

Rozpatrując sprawę w wyniku wniesionego odwołania Prezes UOKiK stwierdził, że wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 1 000 zł była zgodna z wytycznymi przepisu art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej i zarazem najniższa, jaką ten przepis przewidywał. W ocenie organu odwoławczego, Opolski WIIH prawidłowo uwzględnił przesłanki do wymierzenia kary pieniężnej określone w art. 40a ust. 5 ww. ustawy. Prezes

UOKiK stwierdził ponadto, że stan faktyczny niniejszej sprawy wskazujący na wysoki stopień szkodliwości popełnionego przez stronę czynu, nie dawał podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej zgodnie z art. 40a ust. 5 c ww. ustawy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski